

**NARRation – Aquisition
of Basic skills In Libraries
and Schools**

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

ΠΟΛΩΝΙΑ

ΓΟΥΑΡΣ ΚΑΙ ΣΑ

Πολλά χρόνια πριν όταν η Πολωνία ήταν ακόμη καλυμμένη με δάση, τα εδάφη της Μαζόβιαν βρίσκονταν υπό την κυριαρχία του ευγενή Πρίγκιπα Ζιεμόμισλ. Είχε ένα όμορφο παλάτι χτισμένο με τούβλο, δωμάτια πλούσια διακοσμημένα και ένα θησαυροφυλάκιο που ξεχείλιζε από χρυσό. Ο Πρίγκιπας συχνά προσκαλούσε την τοπική κοινωνία σε υπέροχους χορούς. Ο καλός ευγενής όμως δεν ξεχνούσε και τους υπηκόους του, φρόντιζε για την ευημερία τους εξασφαλίζοντας ότι ποτέ δεν υπήρχε έλλειψη τροφής σε οποιαδήποτε κατοικία. Οι άλλοι πρίγκιπες σέβονταν τον Ζιεμόμισλ και οι κάτοικοι τον αγαπούσαν επειδή ζούσαν καλά υπό την διακυβέρνησή του.

Το Μαζόβιαν δάσος ήταν γεμάτο από άγρια ζώα και πουλιά εκείνη την εποχή και μια μέρα ο Ζιεμόμισλ αποφάσισε να πάει για κυνήγι με τους συντρόφους του. «Σελώστε τα άλογα, αφήστε τα σκυλιά ελεύθερα, φωνάξτε τους σαλπικτές,» φώναξε. «Κυνηγάμε! Όποιος γυρίσει με το μεγαλύτερο ζευγάρι κέρατα θα μπορέσει να ελαφρύνει το θησαυροφυλάκιο μου με ένα ολόκληρο τσουβάλι από δουκάτα.» Πολλοί άντρες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του και μια παρέλαση με μια ντουζίνα από άλογα σε όλα τα ιπποτικά χρώματα στέκονταν στην πύλη του κάστρου έτοιμα να κινηθούν προς το δάσος και να δώσουν μάχη με τα άγρια ζώα. Στην κεφαλή της πομπής βρισκόταν ο ίδιος ο Ζιεμόμισλ και με το τόξο στα χέρια του φώναζε χαρούμενα: «Εμπρός γενναίοι άντρες μπίτε στο δάσος και μη λυπάστε τα άλογά σας. Κάντε τα άγρια θηρία να τρέμουν από φόβο! Φέρτε μου τα κέρατα ενός ζαρκαδιού.»

Έτσι οι κυνηγοί μπήκαν βαθύτερα μέσα στο δάσος και η δύναμή τους ήταν τέτοια που τα δέντρα φάνηκαν να κάνουν χώρο για να περάσουν. Τα κυνηγόσκυλα γάβγιζαν και κάπου κάπου έβρισκαν ένα καινούριο μονοπάτι. Οι σαλπικτές φυσούσαν τις σάλπιγγες με όλη τους τη δύναμη έτσι ώστε να βγάλουν ακόμη μεγαλύτερα άγρια ζώα έξω από τα βάθη του δάσους. Έπειτα ο Ζιεμόμισλ ο ίδιος είδε μπροστά του σε μια συστάδα δέντρων ένα γιγάντιο ζαρκάδι. Νόμισε ότι έλαχε σε αυτόν να πιάσει αυτό το εξαισιο ζώο και ξεκίνησε πάνω στο άλογό του για να πάει κοντύτερα. Το ακολούθησε χωρίς να προσέχει ιδιαίτερα τους συντρόφους του και ήταν πολύ προσεκτικός να μην τρομάξει το εύρημά του. Ο πρίγκιπας μπήκε βαθύτερα στο πυκνό σκοτεινό δάσος περνώντας από ήρεμους βάλτους, όμορφα λιβάδια και άγριες πλαγιές. Τα κέρατα του γιγάντιου ζαρκαδιού φαινόταν να τον τραβάνε όλο και βαθύτερα μέσα στο σκοτεινό και απειλητικό δάσος.

Πριν καν το καταλάβει ο πρίγκιπας είχε απομακρυνθεί τόσο πολύ από τους συντρόφους του που είχε χάσει κάθε ίχνος τους. Ο ήχος των σαλπίγγων και το γαύγισμα των κυνηγόσκυλων είχαν εξαφανιστεί. Ήταν πραγματικά απερίσκεπτο που ο πρίγκιπας κυνηγούσε μόνος του έως ότου το ζώο τελικά εξαφανίστηκε. Ο πρίγκιπας ανησύχησε που έχασε τα ίχνη του ζώου και αποφάσισε να επιστρέψει στην πόλη. Στο μεταξύ είχε νυχτώσει και όσο σκληρά κι αν προσπάθησε δεν μπόρεσε να βρει το δρόμο της επιστροφής. «Δεν μπορώ να περάσω τη νύχτα στο δάσος, αφού θα έχω πρόβλημα με το κρύο, με την πείνα και με τα άγρια θηρία. Καλύτερα να συνεχίσω να ψάξω να βρω κάποιο καταφύγιο μιας και αυτά τα μέρη μου ανήκουν και ο οποιοσδήποτε υπηκόός μου σίγουρα θα εύχονταν να είχε την ευκαιρία να φιλοξενήσει το αφεντικό του και να μου επιτρέψει να περάσω τη νύχτα». Έβαλε τις σκέψεις του σε πράξη και συνέχισε την έρευνα για ένα ασφαλές καταφύγιο για το βράδυ.

Δε χρειάστηκε να πάει μακριά ώσπου να βρει μπροστά του έναν οικισμό. Σε κάθε σπίτι υπήρχε και ένα κερί με το οποίο φωτιζόταν, καπνός έβγαινε από τις καμινάδες και το άρωμα φρέσκο-μαγειρεμένου φαγητού αναδύοταν στον αέρα. Ο Ζιεμόμισλ χτύπησε την πόρτα ενός σπιτιού και ήταν έτοιμος να ζητήσει την άδεια για περάσει την νύχτα. Όμως η πόρτα παρέμεινε κλειστή και μέσα από το σπίτι μια φωνή ακούστηκε να του λέει: «Φύγε περιπλανώμενο πνεύμα! Κανείς εδώ δεν πρόκειται να σε δεχτεί!» Ο πρίγκιπας αισθάνθηκε μεγάλη προσβολή και άρχισε να εξηγεί ποιος ήταν και πώς είχε οδηγηθεί σε εκείνο το μέρος. Αλλά κανένας δεν τον πίστεψε αφού η βασιλική του ρόμπα είχε πιαστεί στα κλαδιά του δάσους και το επιβλητικό καπέλο του το είχε πετάξει σε κάποια συστάδα δέντρων. Οι χωρικοί τον έδιωχναν όποια πόρτα κι αν χτυπούσε. Ο Ζιεμόμισλ συλλογίστηκε τη μοίρα του αλλά και τις ηθικές αξίες των υπηκόων του. «Ήμουν καλός προς αυτούς, τους έδωσα χρήματα, τους προσκάλεσα στο σπίτι μου και παρόλα αυτά αυτοί δεν δέχονται έναν περιπλανώμενο στα σπίτια τους».

Ο πρίγκιπας συνέχισε. Καθώς περιπλανιόταν τα βήματά του τον οδήγησαν στις όχθες του ποταμού Βίστουλα. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι εκείνη την εποχή το ποτάμι ήταν βαθύ, ορμητικό και γεμάτο ψάρια. Καθώς προχωρούσε μέσα από την βλάστηση της όχθης του ποταμού είδε από μακριά ένα φως που τρεμόπαιζε. Άρχισε να τρέχει προς αυτό. Ξαφνικά είδε μια μικρή αγροικία. Χτύπησε ευγενικά την πόρτα και αμέσως αυτή άνοιξε διάπλατα. Στα μάτια του Ζιεμόμισλ εμφανίστηκε ένα σεμνό εσωτερικό με μια μικρή εστία, ένα τραπέζι και δυο κρεβάτια. Πίσω από το τραπέζι στέκονταν ένα ζευγάρι ηλικιωμένων που ήταν ταπεινά ντυμένοι και οι οποίοι τον καλωσόρισαν με χαμόγελο: «Καλώς ήλθες χαμένε ταξιδιώτη», του είπε η γυναίκα. «Πέρνα στο κατώφλι μας. Μπορείς να ξεκουραστείς και να φας ώσπου να χορτάσεις. Τα κρεβάτια μας είναι σκληρά και το φαγητό μας απλό αλλά σε καλωσορίζουμε με όλη μας την καρδιά».

Ο πρίγκιπας Ζιεμόμισλ μπήκε στη μικρή αγροικία αλλά οι οικοδεσπότες του δεν τον αναγνώρισαν μέσα στο λιγοστό φως του φεγγαριού. «Ποιοί είστε» ρώτησε τους σωτήρες του, «Είμαι ο Γουόρς», είπε ο ηλικιωμένος άντρας «και αυτή είναι η σύζυγός μου η Σά. Ζούμε εδώ για πάνω από μισό αιώνα. Είμαι ψαράς και ζούμε με ότι μας προσφέρει το ποτάμι. Πάνω από όλα όμως βοηθούμε τους χαμένους ταξιδιώτες που πάντα μπορούν να βρουν καταφύγιο κάτω από τη στέγη μας. Έχουμε λίγα – μια κατσαρόλα φαγόπυρο, ένα μικρό βάζο μέλι και ένα κρεβάτι δίπλα στην εστία - αλλά οποιονδήποτε φέρει ο δρόμος εδώ θα μπορέσει να ξεκουραστεί. Κι εσύ αγαπητέ επισκέπτη αν έχεις τελειώσει το φαγητό σου ξάπλωσε να κοιμηθείς έτσι ώστε το πρωί να έχεις αρκετή δύναμη να συνεχίσεις το ταξίδι σου». Κι έτσι ο πρίγκιπας ξάπλωσε στο κρεβάτι και είχε έναν γλυκό και ήρεμο ύπνο.

Το πρωί με το πρώτο φως ο Ζιεμόμισλ ήταν έτοιμος να ξαναρχίσει την έρευνα για το κάστρο του. Πριν φύγει όμως έψαξε για τους οικοδεσπότες του για να τους ευχαριστήσει για τη θερμή φιλοξενία τους. Αλλά δεν υπήρχε ψυχή στην αγροικία. Αντί αυτών βρήκε ένα κομμάτι ψωμί και μια κατσαρολίτσα με γάλα να φάει για πρωινό. Έφαγε γρήγορα το πρωινό του και ξεκίνησε με κατεύθυνση προς το Βίστουλα. Στην όχθη βρήκε τον Γουόρς να ψαρεύει και τη γυναίκα του Σά να επιδιορθώνει τα δίχτυα. Ο πρίγκιπας συγκινήθηκε στη θέα των δυο ηλικιωμένων να δουλεύουν και μίλησε σε αυτούς: «Είμαι ο Ζιεμόμισλ ο κυβερνήτης όλων αυτών των εκτάσεων. Χάθηκα καθώς κυνηγούσα και κανένας δε μου έδινε καταφύγιο.

Κανένας εκτός από εσάς καλόκαρδοί μου άνθρωποι δε μου πρόσφερε τροφή και ξεκούραση. Για την καλή σας καρδιά και τη φιλόξενη ψυχή σας σας προσφέρω αυτά τα εδάφη δίπλα στο ποτάμι και διακηρύττω ότι πρέπει να ονομάζονται Βαρσοβία έτσι ώστε τα ονόματά σας να μείνουν στις καρδιές εκείνων που θα κατοικήσουν εδώ».

Η Βαρσοβία σήμερα είναι γνωστή ως Γουόρσα. Έχει μεγαλώσει πολύ. Εδώ υπάρχουν πολλά ψηλά κτίρια φαρδείς δρόμοι και δεν υπάρχει έλλειψη κατοίκων. Μέχρι και σήμερα άνθρωποι από όλη την Πολωνία και στην πραγματικότητα άνθρωποι από ολόκληρο τον κόσμο έρχονται στην Γουόρσα. Έως και σήμερα οι κάτοικοι της Βαρσοβίας είναι γνωστοί σε ολόκληρο τον κόσμο για την φιλοξενία τους. Η δε συνθήκη με την οποία δόθηκαν τα εδάφη του Βίστουλα στο ηλικιωμένο ζευγάρι ανέφερε: «Τα Βαρσοβιανά εδάφη ας καλωσορίζουν τους ταξιδιώτες και η δύναμη της Βαρσοβίας ας πηγάζει από την φιλοξενία της ενώ ο κάθε οδοιπόρος ας είναι ευπρόσδεκτος εδώ και η φήμη της Βαρσοβίας ας αναγνωρίζεται σε ολόκληρο τον κόσμο».

